

zeeheerschappij, eene rijke schadeloosstelling voor de millioenen schats, waarmede het ten derden male eenen oorlog op het vastland tegen den Franschen Keizer voerde! In het jaar 1807 diende JOHN FRANKLIN op het smaldeel der Engelsche vloot, dat de Portugesche vorstenfamilie naar Brazilië begeleidde, en twee jaren later (1809) nam hij deel aan het bombardement van Vlissingen, dat met de overgave van deze vesting eindigde ¹⁾. In al de vermelde strijden, slagen en gevechten had hij zich door moed en onversaagdheid onderscheiden en steeds eervol de plaats bekleed, die hem aangewezen was. Dezelfde eigenschappen betoonde hij bij de expeditie tegen Nieuw-Orleans in den Engelsch-Amerikaanschen oorlog van het jaar 1813.

JOHN FRANKLIN maakte zich inmiddels niet alleen vertrouwd met de dienst op de oorlogsvloot, met de gevaren der zeegevechten; waarbij zijn moed verstaalde; maar ook de bezwaren en moeilijkheden van ontdekkingsreizen naar de landen der koude luchtstreek leerde hij vroegtijdig kennen. Reeds in het jaar 1803 had hij deel genomen aan de ontdekkingsreize, die, onder geleide van kapitein FLINDERS, naar de Zuidzee werd ondernomen, en op de koraalriffen van de Cato-bank leed hij de gevaren van eene schipbreuk. Zijne eigenlijke arktische loopbaan begon hij in het jaar 1818, toen, onder bevel van kapitein BUCHAN, eene expeditie naar Spitsbergen uitgezonden en hem het bevel over het tweede schip werd opgedragen. De expeditie had ten doel, zoo mogelijk tot aan de Noordpool door te dringen en de geheimen daarvan te ontsluijeren. Maar ten noordwesten van Spitsbergen stuitte zij op dezelfde hinderpalen, welke zich tot hiertoe in den weg van al dergelijke ondernemingen hadden gesteld. Ontzettende massa's drijfijis en geweldig groote ijsvelden dreven op de schepen af en dreigden meer dan eens, ze in den grond te boren. Vreeselijke stormen verhoogden de gevaarlijke stelling der vaartuigen, die zich eindelijk slechts konden redden door het ongehoorde waagstuk, dat zij zich in de hoofdmassa van het ijs inboorden en dit daardoor in eene beschermende borstwering tegen de stooten van de op- en nedergolvende ijsblokken deden verkeerren. BUCHAN besloot tot de tehuisreis, de overige hoofd-officiëren eveneens, en slechts FRANKLIN aarzelde, daarin toe te stemmen. Hij deed den voorslag, om met slechts één enkel schip verder naar de Noord-

¹⁾ De Engelschen hadden tot vlootvoogd lord CHATTAM. Te Vlissingen voerde MONNET bevel en moest zich den 15^{den} Augustus, met bijna 6000 man gevangen geven. Reeds den 24sten December verlieten de Engelschen Vlissingen weder, waarna het bij Frankrijk bleef ingelijfd tot Mei 1814.